

Fra: Jens For man
Muslimernes Religion
Systeme 2006, s 118-121

TEKST 32: De genfødte elsker regler

Artikel i Weekendavisen om, hvordan unge, der er konverteret, gået over til islam, er meget optaget af islam som et system af regler.

Hakim er en bleg dansk mand, der er konverteret (: har omvendt sig) til islam og nu er bange for, at der ikke kan ses. Hans dybe ønske er at skille sig kraftigt ud fra omgivelserne og efterligne profeten Muhammed i detaljer, så han trækker i en qamis, en arabisk skjorte, lader sit skæg gro langt og farver det rødt med henna. Og hvad sker der så?

En af hans trosfæller, en født muslim, siger: Lad være med det, du skræmmer de unge.

Det er ikke nemt at være ny muslim, selv om man har valgt det. Udover at være i opposition til både den danske befolkning og det flertal af muslimer, der ikke deler hans begejstring for Muhammed-efterligning, føler han sig tvunget til at indgå ubehagelige kompromiser i sit fødeland: at leve i et demokrati, styret af menneskeskabte love fremfor guddommelige. At gå til forelæsninger på universiteter med både mænd og kvinder, og at hans datter skal være med til at fejre fødselsdage i sin børnehave.

For en anden konvertit, Aisha, er det hårdt, men gavnligt at bo i Danmark og gå ned ad gaden med sit tørklæde om håret. At høre folks negative reaktioner gør livet til en prøvelse, som vil give hende belønning i livet efter dette. Den genfødte Benite ser helt anderledes på tørklædet: det er upassende i Danmark, hvor det vigtigste for en dansk muslim må være at ligne en dansker og på den måde vise, at der ikke er en modsætning mellem at

være dansk og muslim. Det har hun diskuteret sig frem til sammen med en muslimsk lærer.

En fjerde ny muslim, Fatima, beslutter sig for at konvertere efter et års ægteskab med sin arabiske, kulturmuslimske mand, men kan ikke finde sig til rette i de almindelige religiøse grupper, hvor de andre kvinder gransker hende nøje og altid stiller de samme spørgsmål: Om hun taler arabisk? Om hun er gravid? I stedet beder hun sin mand om at lære sig bønnen derhjemme og går ind i en gruppe af andre 'nye', lydhøre kvinder, der også skal lære det hele forfra. Og dér går hun – typisk for konvertitter – ekstremt meget op i at lære reglerne og ændre sit hverdagsliv, så det hele tiden kan ses og mærkes på kroppen, at hun faktisk er konverteret.

Hun bærer *jilbab*, den sorte arabiske kvindefrakke (s. 40), og et stort hvidt tørklæde. Hun begynder at korrekse sin mand, fordi hun efterhånden ved mere om islam end han – og faktisk også mere end de fleste født muslimere. Hun er en af de sidste dages hellige med blikket rettet mod *haram* (: det forbudte) og *halal* (: det tilladte), og lige så typisk ender det med, at hun bliver skilt, fordi han ikke kan følge med i hendes nye liv.

Disse omvendelseshistorier fortæller religionsforsker Kate Østergaard på seminaret *Islam in Europe: Conversion and revitalisation* på Københavns Universitet. I lighed med andre forskere beskriver hun konvertitter som ekstra puritanske og ekstremt optaget af regler for hverdagslivet. Ofte kritiserer de omvendte nattens festligheder i forbindelse med ramadanen og finder den ekstravagante mad, det nye tøj og gaverne forkerte og materialistiske – som en udvanding af fasten og mangel på fromhed blandt de såkaldte kulturmuslimer, som i konvertitternes øjne bare er muslimer på afveje.

Andre steder i Europa starter andre nye muslimer, som især er kvinder, forfra. Antropologen Nicole Bourque, University of Glasgow, fortæller om skotske Aisha, der som 17-årig forvandlede sig fra en respektløs teenager i miniskørt med hang til øl og dans til en dydig ung kvinde med nyt navn. Hendes forældre var henrykte. Hun lærte at tale punjab og lave pakistansk mad, men det er bare toppen af isbjerget i en ny tilværelse, hvor kvinder mødes i en slags selvhjælpsgruppe for detaljeret at diskutere, hvilken type kiks der er halal, og om man må smage på maden, når man tilbereder den til aftenens måltid i ramadanen? Om hvilken fod, man sætter først ind i badeværelset, om at lære at se ned, når man passerer en mand på gaden, om regler for påklædning, for at spise. Og det dér med, at man nogle gange glemmer sig og protesterer mod ægtemandens økonomiske dispositioner.

Kvinderne i gruppen talte, og de talte, og på den måde blev de muslimer, for det er ikke nok at tænke som muslim, man skal handle og stadfæste sig selv som muslim hele vejen igennem og i stort og småt. De forhandle deres identiteter på plads, siger Nicole Bourque. Hver gang kvinderne havde gjort noget godt, talte de om, at det ville udløse en belønning ved

dommedag. De holdt et konstant regnskab kørende om, hvad der lagde til, og hvad der trak fra. De genhuskede deres fortid i kontrast til det nye liv, for eksempel før var jeg et sex-objekt, der majede mig ud bare for at glæde mænd, nu tænker jeg kun på, hvad Allah synes, eller før havde jeg ikke respekt for mig selv, nu behandler folk mig med respekt...

Pernille Stensgaard, Weekendavisen 9. december 2005.

TEKST 33: Regler er ikke så vigtige

For den 34-årige byrådspolitiker Bünyamin Simsek (V) handler det at være muslim først og fremmest om værdier, og om at være et godt menneske. Han har fundet sin egen måde at være troende på, så den ikke hindrer ham i at være en naturlig del af det danske samfund.

Mange vil nok synes, at jeg ikke er en god muslim. Men det er ikke vigtigt for mig, hvad andre synes. Det vigtigste er, hvordan Gud ser mig, og hvordan jeg er som menneske, fastslår Bünyamin Simsek. Han kom til Danmark som toårig fra en lille landsby i Tyrkiet. Hans far er imam, og hans mor bærer tørklæde af religiøse årsager. Derfor blev Bünyamin som lille også sendt i Koranskole hver weekend for at lære Koranen udenad på arabisk. Det undrede mig egentligt, at vi skulle lære noget udenad, som vi ikke kunne forstå.

Undervisningen på tyrkisk, om hvilke pligter man har som muslim, fik jeg meget mere ud af. Det var en naturlig del af det liv, jeg levede dengang. Min far har altid opdraget os til at have et kendskab til vores kultur og religion. Begge mine forældre levede som troende muslimer og bad fem gange dagligt. Dog har det altid været vigtigt, at der ikke skulle stå i vejen for, at de kunne fungere i Danmark. De har begge været på arbejdsmarkedet og har i det hele taget tilpasset deres religion til livet i Danmark, fortæller Bünyamin Simsek. Han bor i dag med sin kone og sin 16-årige søn fra første ægteskab i et nybygget parcelhus i Tilst.

Hvor ofte beder en dansk muslim?		
	Mindst én gang om dagen	Et par gange om ugen eller sjældnere
Mænd	44%	21%
Kvinder	61%	13%
Alle	51%	18%
Rambøll Management for Jyllands-Posten 12/5 2006		

Tidebønnen

Islam bygger på de fem trossøjler, der indeholder de fem pligter, som man som muslim skal overholde i løbet af livet. En væsentlig del er tidebønnen, som efter forskrifterne skal foretages fem gange dagligt. Den trossøjle må Bünyamin Simsek melde pas overfor. Det kan hverken jeg eller min kone overholde i forhold til det arbejde, vi har. I stedet vælger jeg at bede et par gange om året. Blandt andet ved Ramadanens afslutning, hvor man mødes til en fællesbøn i Nordgårdshallen. Det foregår tidligt om morgenen, og da har jeg mulighed for det. Bagefter hilser man på de ældre og tager hjem og spiser morgenmad med sin familie, forklarer han. Faktisk mener han, at det ville være en større synd, at han ødelagde sine arbejdsmuligheder, hvis han stod fast på at bede fem gange om dagen. Hvis man er i færd med at tjene penge for at kunne forsørge sin familie, så betragtes det som en endnu større synd at afbryde dette arbejde for at bede, hvis resultatet bliver, at man ikke længere har sit arbejde og dermed ikke kan forsørge sin familie. Derfor har han det helt fint med, at han ikke kan bede fem gange dagligt.

Velgørenhed

Derimod tager han budet om at betale zakat eller velgørenhed ganske bogstaveligt. Hvert år gør vi min formue op, og så hjælper min far mig med at regne ud, hvor meget, jeg skal betale. Det er omkring to pct. af min formue. Pengene sender jeg til den landsby i Tyrkiet, hvor jeg kommer fra, så pengene hjælper de fattige. Det gør jeg, fordi det er en væsentlig del af islam, at man hjælper andre mennesker, hvis de ikke kan klare sig selv.

Ramadan og faste

På samme måde sender han penge til landsbyen for hver af de dage, han ikke kan overholde påbudet om faste i Ramadanen. Ramadanen er en vigtig højtid for mig. Her tager man en pause fra den travle hverdag og tænker på de værdier, som religionen er bygget op om. Jeg er sammen med dem, som jeg holder af, og tager mig tid til at mødes med dem, da der desværre ikke er så meget tid til det i det daglige. Jeg prøver også på at faste i løbet af de 28-29 dage som fasten varer, men det er svært, når jeg løber så meget, som jeg gør. Jeg har mange sene møder, og jeg kan ikke klare mig på vand alene. Derfor betaler jeg et beløb for hver dag, jeg ikke kan faste, for den mulighed er til stede. Så det har jeg det godt med, siger Bünyamin.

Interview af Pernille Ammitzbøll, Jyllands-Posten 17. april 2004